

VS3003282

znanje | [sodna praksa](#) | [vrhovno sodišče RS](#)

Odločba: Sodba in sklep VIII Ips 321/2007
Oddelek: Delovno-socialni oddelek
Datum seje senata: 22.04.2008
Področje: DELOVNO PRAVO - CIVILNO PROCESNO PRAVO
izredna odpoved pogodbe o zaposlitvi - ugotovitev nezakonitosti
odpovedi - izrek sodbe - odpoved pogodbe o zaposlitvi invalidu -
Institut: izplačilo nadomestila plače - bistvena kršitev določb pravnega postopka
- določenost izreka sodbe
Zveza: ZDR člen 111, 204, 204/3.ZPP člen 108, 181, 339, 339/2, 339/2-
14.ZPIZ-1 člen 101, 102, 103.ZZRZI člen 40.

JEDRO:

ZDR in ZPP sta prirejena predpisa oziroma je ZDR v razmerju z ZPP (v obsegu, v katerem opredeli odločitev sodišča) specialen zakon. ZDR v 3. odstavku 204. člena predvideva ugotovitev nezakonitosti odpovedi pogodbe o zaposlitvi, drugih načinov prenehanja veljavnosti pogodbe o zaposlitvi ali odločitev o disciplinski odgovornosti delavca. Kljub pomislekom v siceršnjo ustreznost takšne zakonske ureditve ni mogoče govoriti o nezakoniti odločitvi sodišča o nezakonitosti odpovedi, saj je takšno odločitev sodišče sprejelo v obliki, ki izhaja iz samega zakona.

Zakon določa dolžnost delodajalca, da invalidu najprej poišče ustrezno delo in mu ga ponudi (v obliki ponudbe pogodbe o zaposlitvi za takšno delo), medtem ko je sklenitev pogodbe odvisna od pristanka druge stranke, kar je izven sfere delodajalca. Zato izrek sodbe, s katero je delodajalcu naložena tudi sklenitev pogodbe in prav v tej posledici delo na delovnem mestu, presega dolžnosti in možnosti delodajalca.

Postopka pred Komisijo za ugotovitev podlage za odpoved pogodbe o zaposlitvi (103. člen ZPIZ-1) ne more izvesti ali nadomestiti sodišče v postopku odločanja o zakonitosti izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi in odločanju o posledicah nezakonite odpovedi, temveč ob izpolnitvi zakonskih pogojev le delodajalec po tem, ko z delavcem ponovno vzpostavi delovno razmerje.

Po vrnitvi tožnika nazaj na delo ni mogoče neposredno ugotoviti, katero delo bi tožnik "dejansko opravljal" (kot v izreku sodbe) in določiti obveznost tožene stranke, da mu povrne nadomestilo plače prav za takšno delo. Glede na to je zahtevek za izplačilo nadomestila plače po dejansko opravljenem delu vprašljiv in tudi premalo določen oziroma določljiv.

IZREK:

Reviziji se delno ugodi in se:- sodba sodišča druge stopnje v zvezi z odločitvijo v ugodilnem delu točke 3 izreka sodbe sodišča prve stopnje in sodba sodišča prve stopnje v tem delu razveljavita ter se zadeva v tem obsegu vrne sodišču prve stopnje v novo sojenje, - sodba sodišča druge stopnje v zvezi z odločitvijo v točki 2 izreka sodbe sodišča prve stopnje spremeni tako, da se pritožbi tožene stranke delno ugodi in se 2. točka sodbe sodišča prve

stopnje spremeni tako, da je tožena stranka dolžna tožniku ponuditi sklenitev pogodbe o zaposlitvi za opravljanje drugega dela na delovnem mestu v skladu z njegovo preostalo delovno zmožnostjo in strokovno izobrazbo oziroma usposobljenostjo, v roku 30 dni, višji zahtevek za sklenitev pogodbe o zaposlitvi in omogočanje opravljanje dela na navedenem delovnem mestu pa se zavrne.

V preostalem delu se revizija zavrne.

Odločitev o revizijskih stroških se pridrži za končno odločbo.

OBRAZLOŽITEV:

Sodišče prve stopnje je odločilo, da je izredna odpoved pogodbe o zaposlitvi z dne 17.6.2004 nezakonita, višji zahtevek tožnika o tem, da je odpoved sprejela nepooblaščen oseb pa je zavrnilo. Nadalje je odločilo, da je tožena stranka dolžna s tožnikom skleniti pogodbo o zaposlitvi za dela in naloge, ki odgovarjajo njegovi preostali delovni zmožnosti kot invalidu III. kategorije invalidnosti in mu omogočiti opravljanje dela na navedenem delovnem mestu. Toženi stranki je naložilo, da tožniku plača denarne obveznosti iz delovnega razmerja od 19.6.2004 dalje do ponovne vzpostavitve delovnega razmerja, in sicer plačo za čas brezposelnosti, obračunano v bruto znesku in višini, ki bi jo prejel, če bi opravljal delo (zahtevek, ki se nanaša na povrnitev izhodiščne plače z dodatki, je sodišče zavrnilo), za tožnika odvede davke in prispevke od bruto plače ter mu izplača neto plače z zakonskimi zamudnimi obrestmi vsakega 19. dne v mesecu (zahtevek za zamudne obresti od 18. v mesecu z zamudnimi obrestmi po konformni metodi je zavrnilo), mu obračuna regres za letni dopust v predpisani višini v bruto znesku, za tožnika odvede davek in mu plačati neto regres z zamudnimi obrestmi od 1.8. v vsakem letu do plačila (višji zahtevek za zamudne obresti po konformni metodi je zavrnilo) ter tožniku vpiše delovno dobo v delovno knjižico. Zavrnilo je zahtevek za plačilo vseh drugih denarnih obveznosti v času nezakonitega prenehanja delovnega razmerja, zlasti stimulacij in bonitet z zamudnimi obrestmi. Nadalje je odločilo, da je tožena stranka dolžna plačati tožniku odškodnino za nepremoženjsko škodo v višini 1.300.000 SIT z zamudnimi obrestmi, višji zahtevek iz tega naslova pa je zavrnilo. Zavrnilo je zahtevek za plačilo odškodnine zaradi nezakonite odpovedi pogodbe o zaposlitvi v znesku 1.000.000 SIT z zamudnimi obrestmi ter odločilo, da je tožena stranka dolžna tožniku povrniti stroške postopka, medtem ko tožena stranka krije svoje stroške postopka sama.

Sodišče je ugotovilo, da je tožena stranka dne 27.1.2004 iz poslovnih razlogov tožniku odpovedala pogodbo o zaposlitvi in mu v skladu z 90. členom Zakona o delovnih razmerjih (ZDR, Uradni list Republike Slovenije, št. 42/2002) ponudila v podpis novo pogodbo o zaposlitvi, ki jo je tožnik podpisal dne 10.3.2005. To odpoved pogodbe o zaposlitvi in novo pogodbo je tožnik izpodbijal v sodnem sporu, ki se je vodil pred Delovnim in socialnim sodiščem v Ljubljani pod opr. št. II Pd 409/2004 in končal s sodbo z dne 12.11.2004, ki je postala pravnomočna dne 26.1.2005. S to sodbo je sodišče ugotovilo nezakonitost odpovedi z dne 27.1.2004, razveljavilo novo pogodbo o zaposlitvi z istega dne oziroma ugotovilo, da nima pravnega učinka, naložilo toženi stranki, da pozove tožnika na ustrezno delovno mesto in mu povrne stroške postopka, zavrnilo pa je višji oziroma drugačen zahtevek tožnika za zaposlitev nazaj na prejšnjo delovno mesto in priznanje vseh pravic iz dela in v zvezi z delom za čas od odpovedi do reintegracije. Takšna odločitev je bila posledica ugotovitve, da je bilo novo delovno mesto za tožnika kot invalida III. kategorije invalidnosti neustrezno, saj je njegova pot na delo in iz dela trajala več kot to dopušča panožna kolektivna pogodba. Zahtevek tožnika za vrnitev na njegovo prejšnje delovno mesto je zavrnilo, ker je bilo to delovno mesto ukinjeno, poleg tega pa sodišče nima pristojnosti, da bi delavca razporedilo na

konkretno delovno mesto. Zato je odločilo o razporeditvi na ustrezno delovno mesto. V vmesnem času oziroma po podpisu pogodbe za delovno mesto priučeni poklicni delavec II - čuvaj objektov in naprav v Poslovni enoti Ljubljana dne 10.3.2005 je tožnik delal na tem delovnem mestu (v kolikor ni bil v bolniškem staležu). To pogodbo mu je tožena stranka izredno odpovedala dne 17.6.2004 iz razloga po 1. alineji 1. odstavka 111. člena ZDR - zaradi kršitve obveznosti iz delovnega razmerja, ki ima znake kaznivega dejanja ogrožanja varnosti po 145. členu Kazenskega zakonika Republike Slovenije (KZ, Uradni list Republike Slovenije, št. 63/94 in nadalj.) in grdega ravnanja po 146. členu KZ, ker naj bi tožnik 1.6.2004 svojemu nadrejenemu, vodju PE Ljubljana A.S. najprej grozil, potem pa ga je med kričanjem zgrabil za roko ter ga skušal nasilno zvleči iz čuvajnice. Sodišče je ugotovilo, da je izredno odpoved podala pooblaščen oseba (B.B.), vendar tožnikovo dejanje ni imelo znakov ogrožanja varnosti oseb ali grdega ravnanja oziroma tožnik ni ravnal naklepno ali iz hude malomarnosti. Zato je ugodilo zahtevku za ugotovitev nezakonitosti izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi, zahtevku za sklenitev nove pogodbe, ki odgovarja preostali delovni zmožnosti tožnika in povračilu prejemkov iz delovnega razmerja iz naslova plače in regresa za letni dopust ter vpis delovne dobe v delovno knjižico. Zahtevke za plačilo vseh drugih denarnih obveznosti iz delovnega razmerja in obračun zamudnih obresti po konformni metodi je zavrnilo. Zavrnilo je tudi nadaljnji zahtevek za plačilo odškodnine zaradi nezakonite odpovedi pogodbe o zaposlitvi v zvezi z nezakonito odpovedjo z dne 17.6.2004, saj delavcu lahko takšna odškodnina pripada na podlagi Splošne kolektivne pogodbe za gospodarske dejavnosti (SKPgd, Uradni list Republike Slovenije, št. 40/97 in nadalj.) šele na podlagi pravnomočne sodbe, do katere pa še ni prišlo. Tožniku je prisodilo odškodnino za nepremoženjsko škodo - za povečane življenjske napore v znesku 150.000 SIT, za duševne bolečine v višini 1.000.000 SIT in za strah v višini 150.000 SIT, višji zahtevek za plačilo te odškodnine pa je zavrnilo.

Sodišče druge stopnje je pritožbama obeh strank delno ugodilo in razveljavilo odločitev sodišča prve stopnje o zavrnitvi višjega zahtevka tožnika, da je izredno odpoved pogodbe o zaposlitvi sprejela nepooblaščen oseba in o zavrnitvi zahtevka za plačilo odškodnine zaradi nezakonite odpovedi pogodbe o zaposlitvi ter tožbo v tem delu zavrglo. Nadalje je spremenilo odločitev sodišča prve stopnje glede priznanja odškodnine tožniku za nepremoženjsko škodo tako, da je ta zahtevek zavrnilo, spremenilo pa je tudi odločitev o stroških postopka, ki jih je sodišče prisodilo tožniku, tako da je odločilo, da te stroške krije sam. V ostalem delu je pritožbi strank zavrnilo in v nespremenjenem in nerazveljavljenem delu potrdilo sodbo sodišča prve stopnje. V zvezi z odločitvijo o nezakonitosti izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi se je strinjalo z dejanskimi zaključki in pravnimi razlogi sodbe sodišča prve stopnje. Dejstvo, da je tožnik očitno v afektu zgrabil nadrejenega za zapestje, še ne pomeni, da so bili izpolnjeni znaki kaznivega dejanja grdega ravnanja. V zvezi z odločitvijo sodišča, da je tožena stranka dolžna s tožnikom skleniti pogodbo o zaposlitvi za dela in naloge, ki odgovarjajo njegovi preostali delovni zmožnosti kot invalidu III. kategorije in mu omogočiti opravljanje dela na tem delovnem mestu, je ugotovilo, da delovno mesto po prejšnji pogodbi za tožnika ni bilo ustrezno zaradi oddaljenosti od kraja tožnikovega bivanja. Prav zato ga bo tožena stranka morala reintegrirati na ustrezno delovno mesto, katero je to, pa bo morala ugotoviti sama. Odločitev sodišča prve stopnje o denarnih obveznostih tožene stranke sicer ni izvršljiva, vendar predstavlja odločitev o temelju tožbenega zahtevka. Če tožena stranka ne bo sama izvršila sodne odločbe, bo tožnik moral vložiti novo tožbo, v sporu po tej tožbi pa se bo presojalo le o višini zneskov izplačil.

Zoper sodbo sodišča druge stopnje, in sicer v obsegu, v katerem je bilo ugodeno tožbenemu zahtevku tožnika (to se nanaša na ugodilni del sodbe sodišča prve stopnje v točkah 1, 2 in 3

izreka) je vložila revizijo tožena stranka. Uveljavlja bistvene kršitve določb postopka iz 12. in 14. točke 2. odstavka 339. člena Zakona o pravdnem postopku (ZPP, Uradni list Republike Slovenije, št. 26/99 in nadalj.) pred sodiščem prve stopnje, bistvene kršitve določb postopka pred sodiščem druge stopnje po 1. odstavku 339. člena ZPP in zmotno uporabo materialnega prava. Navaja, da je že v pritožbi zoper sodbo sodišča prve stopnje uveljavljala, da je izrek sodbe, po kateri je dolžna s tožnikom skleniti pogodbo za dela in naloge, ki ustreza njegovi preostali delovni zmožnosti, nedoločen, nerazumljiv in neizvršljiv. Sodišče je prezrlo, da tožnik s toženo stranko nima sklenjene veljavne pogodbe o zaposlitvi, saj je bil s pravnomočno sodbo (opr. št. II Pd 409/2004 z dne 12.11.2004) njegov zahtevek za zaposlitev na prejšnjem delovnem mestu zavržen, istočasno pa je bila razveljavljena tudi pogodba o zaposlitvi z dne 27.1.2004. Sodišče prve stopnje je z izrekom v točki 2 odločalo o razsojeni stvari, saj je bilo že odločeno, da je dolžna tožena stranka pozvati tožnika na ustrezno delovno mesto. Sodišče druge stopnje se o tem pritožbenem očitku ni izreklo in je s tem dopustilo bistveno kršitev določb postopka iz 12. točke 2. odstavka 339. člena ZPP, samo pa zagrešilo kršitev po 1. odstavku 339. člena ZPP. V pritožbi je uveljavljala tudi neizvršljivost izreka za sklenitev pogodbe za delovno mesto, ki ustreza tožnikovi delovni zmožnosti in plačila plače ter regresa, saj tega objektivno ne more izvršiti. Na podlagi pravnomočne sodbe, opr. št. II Pd 409/2004, tožnik od 26.1.2005, nima pogodbe o zaposlitvi, zato tudi obračun in izplačilo plače, ki bi jo prejel, če bi delal, ni mogoč. Sodišče druge stopnje je potrdilo, da odločitev sodišča prve stopnje v tem delu ni izvršljiva, vendar jo je vzdržalo v veljavi. Tožbeni zahtevek pod točko 2 in 3 izreka je tudi nedoločen v smislu 180. člena ZPP. Ker je sodišče v tem delu opustilo postopek po 108. členu ZPP, je ostal izrek sodbe nedoločen in nerazumljiv, kar predstavlja bistveno kršitev določb postopka iz 14. točke 2. odstavka 339. člena ZPP oziroma kršitev iz 1. odstavka 339. člena ZPP (v pritožbenem postopku). Tožnik ni imel podlage za vložitev ugotovitvene tožbe za nezakonitost izredne odpovedi, saj od tega nima pravne koristi - torej bi bilo potrebno zaradi pomanjkanja pravnega interesa tožbo zavreči tudi v 1. točki izreka. Opozarja tudi na to, da bi morala tožena stranka za ugotovitev, katero delovno mesto bi bilo za tožnika ustrezno, pridobiti mnenja zdravnikov in invalidske komisije, česar pa objektivno ni mogoče izvesti in končati v izpolnitvenem roku, ki ga je določilo sodišče, to je le 8 dni.

Revizija je bila v skladu s 375. členom ZPP poslana tožniku, ki nanjo ni odgovoril.

Revizija je delno utemeljena.

Revizija je izredno, nesuspenzivno, devolutivno, dvostransko in samostojno pravno sredstvo proti pravnomočnim sodbam sodišč druge stopnje oziroma sklepom, s katerim je bil postopek pravnomočno končan. Revizijsko sodišče izpodbijano odločbo preizkusi samo v tistem delu, ki se z revizijo izpodbija, in v mejah razlogov, ki so v njej navedeni, po uradni dolžnosti pa pazi le na pravilno uporabo materialnega prava (371. člen ZPP).

Odločitev o nezakonitosti izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi tožniku (kot v izreku sodbe sodišča v tem sporu), predstavlja ugotovitev te nezakonitosti in s tem odločitev o zahtevku z ugotovitveno vsebino. Takšen zahtevek in izrek je dejansko v nasprotju s pravili ZPP o tem, kaj je lahko vsebina ugotovitvene tožbe in kasneje sodbe. Po 181. členu ZPP je to lahko le obstoj ali neobstoj pravic ali pravnega razmerja ali pristnost oziroma nepristnost kakšne listine. Po ZPP bi bilo pravilno, če bi se tožba v takšnem primeru glasila le na konkretno pravno posledico, ki izhaja iz odpovedi pogodbe o zaposlitvi (t. j. oblikovalne pravice, ki jo stranka lahko uveljavi z enostransko izjavo volje) - torej ugotovitev, da delovno razmerje med strankama še naprej obstaja. Glede na določbe ZPP tudi določbe ZDR o "ugotovitvi

nezakonite odpovedi pogodbe o zaposlitvi," zlasti v 3. odstavku 204. člena ZDR (tudi v 118. členu ZDR) niso ustrezne. Kljub temu je treba upoštevati, da sta ZDR in ZPP prirejena predpisa oziroma je ZDR v razmerju z ZPP (v obsegu, v katerem opredeli odločitev sodišča) specialen zakon, prav ZDR pa v 3. odstavku 204. člena predvideva ugotovitev nezakonitosti odpovedi pogodbe o zaposlitvi, drugih načinov prenehanja veljavnosti pogodbe o zaposlitvi ali odločitev o disciplinski odgovornosti delavca. Zato kljub pomislekom v siceršnjo ustreznost takšne zakonske ureditve, ni mogoče govoriti o nezakoniti odločitvi sodišča o nezakonitosti odpovedi, saj je takšno odločitev sodišče sprejelo v obliki, ki izhaja iz samega zakona. V tem delu je revizija neutemeljena.

Glede odločitve pritožbenega sodišča v zvezi z 2. točko sodbe sodišča prve stopnje se revizija najprej sklicuje na to, da naj bi šlo že za pravnomočno razsojeno stvar in v zvezi s tem uveljavlja kršitve določb postopka pred sodiščem prve in druge stopnje. Ta revizijski očitke ni utemeljen, saj je Delovno in socialno sodišče v Ljubljani s sodbo, opr. št. II Pd 409/2004 z dne 12.11.2004 (ki je postala pravnomočna dne 26.1.2005), odločalo o zakonitosti odpovedi pogodbe o zaposlitvi z dne 27.1.2004 in veljavnosti pogodbe o zaposlitvi strank z istega dne ter o pravnih posledicah, ki se ne nanašajo in se ne morejo nanašati na pravne posledice kasnejše izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi z dne 17.6.2004. V delovnem sporu pod opr. št. II Pd 409/2004 je sodišče odločilo 12.11.2004, torej dalj časa pred odločitvijo sodišča v sporu v zvezi z zakonitostjo izredne odpovedi z dne 17.6.2004. Glede na to se odločitev sodišča v zadevi II Pd 409/2004 o tem, da je tožena stranka dolžna pozvati tožnika na ustrezno delovno mesto (ob tem, da je zavrnilo zahtevek tožnika za zaposlitev na prejšnjem delovnem mestu), ne more nanašati tudi na čas po izredni odpovedi pogodbe o zaposlitvi z dne 17.6.2004 - to je po novi izredni odpovedi pogodbe o zaposlitvi. Če bi bilo sodišče že ob odločanju v sporu pod opr. št. II Pd 409/2004 seznanjeno s kasnejšo izredno odpovedjo, bi sicer to moralo upoštevati in že v izreku sodbe odločiti o posledicah nezakonite odpovedi z dne 27.1.2004 le za čas do nove odpovedi z dne 17.6.2004. Vendar pa iz sodbe to ne izhaja. Jasno je tudi, da v primeru, če tožnik sploh ne bi uveljavljal sodnega varstva zoper izredno odpoved z dne 17.6.2004 oziroma v primeru zavrnitve zahtevka za ugotovitev nezakonitosti te izredne odpovedi, ne bi bilo podlage za izvršitev pravnomočne sodbe II Pd 409/2004 o tem, da je tožena stranka dolžna pozvati tožnika na ustrezno delovno mesto. Ker je bil s pravnomočno sodbo v zadevi II Pd 409/2004 tudi zavrtnjen zahtevek za tožnikovo zaposlitev na prejšnjem delovnem mestu, je sodišče v sedaj izpodbijani sodbi pravilno odločilo o pravnih posledicah nezakonitosti izredne odpovedi z dne 17.6.2007. Ne gre za že razsojeno stvar.

Pri odločitvi o tem oz. v tem izreku sodbe pa je sodišče odločilo v nasprotju z zakonskimi podlagami - pokojninsko in invalidsko zakonodajo, ki je že velja v času odločanja sodišča prve in druge stopnje (v zvezi s 199. in 200. členom ZDR). Po 101. členu Zakona o pokojninskem in invalidskem zavarovanju (ZPIZ-1, Uradni list Republike Slovenije, št. 106/99 in nadalj.) mora zavarovancu, ki so mu z dokončno odločbo priznane pravice na podlagi invalidnosti II. ali III. kategorije in ima sklenjeno pogodbo o zaposlitvi za nedoločen čas, delodajalec ponuditi opravljanje drugega dela na delovnem mestu v skladu z njegovo preostalo delovno zmožnostjo in strokovno izobrazbo oziroma usposobljenostjo. V primeru odpovedi pogodbe iz poslovnega razloga ali zaradi ugotovljene invalidnosti mu je dolžan ponuditi sklenitev nove pogodbe na drugem ustreznem delu po invalidskih predpisih (101. člen ZPIZ-1 in 40. člen Zakona o zaposlitveni rehabilitaciji in zaposlovanju invalidov, Uradni list RS, št. 63/2004 in nadalj. - ZZRZI). Invalid lahko takšno zaposlitev odkloni, s posledicami, ki izhajajo iz zakona (6. odstavek 101. člena ZPIZ-1, 2. odstavek 40. člena ZZRZI). Zakon torej določa dolžnost delodajalca, da invalidu najprej poišče ustrezno delo in mu ga ponudi (v obliki ponudbe pogodbe o zaposlitvi za takšno delo), medtem ko je sklenitev

pogodbe odvisna od pristanka druge stranke, kar je izven sfere delodajalca. Zato izrek sodbe, s katero je delodajalcu naložena tudi sklenitev pogodbe in prav v tej posledici delo na delovnem mestu, presega dolžnosti in možnosti delodajalca.

ZPIZ-1 in ZZRZI določata tudi možnost odpovedi pogodbe o zaposlitvi zaradi ugotovljene invalidnosti II. ali III. kategorije ali iz poslovnega razloga brez ponudbe nove pogodbe o zaposlitvi (102. člen ZPIZ-1, 4. odstavek 40. člena ZZRZI), če delodajalec delavcu utemeljeno ne more zagotoviti pravice do premestitve na drugo delovno mesto brez ali po končani poklicni rehabilitaciji oziroma pravice do dela s krajšim delovnim časom od polnega, vendar predvideva takšno odpoved šele na podlagi ugotovitve posebne komisije (103. člen ZPIZ-1), po posebnem postopku. Tega postopka ne more izvesti ali nadomestiti sodišče že v postopku odločanja o zakonitosti izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi in odločanju o posledicah nezakonite odpovedi, temveč ob izpolnitvi zakonskih pogojev le delodajalec po tem, ko z delavcem ponovno vzpostavi delovno razmerje. Zato ni mogoče upoštevati revizijskih navedb o tem, da tožniku ni mogoče zagotoviti dela na nekem delovnem mestu.

Glede na to in v skladu s 1. odstavkom 380. člena ZPP je revizijsko sodišče spremenilo izpodbijano sodbo v zvezi s sodbo sodišča prve stopnje v 2. točki izreka, tako da je z upoštevanjem ZPIZ-1 in ZZRZI naložilo toženi stranki, da tožniku ponudi sklenitev pogodbe o zaposlitvi za opravljanje drugega dela na delovnem mestu v skladu z njegovo preostalo delovno zmožnostjo in strokovno izobrazbo oziroma usposobljenostjo, višji zahtevek iz tega naslova pa je zavrnilo. Izpolnitveni rok je določilo v trajanju 30 dni, kar je v skladu z 2. odstavkom 313. člena ZPP in upošteva predvidene postopke delodajalca, ki jih mora ta izvesti pri ponudi drugega ustreznega dela invalidu II. ali III. kategorije. Dosedanji rok 8 dni sicer ni bil nezakonit, saj ga je omogočal 29. člen Zakona o delovnih in socialnih sodiščih (ZDSS-1, Uradni list Republike Slovenije, št. 2/2004), vendar ni bil primeren, glede na zakonske zahteve in morebitne postopke pri zaposlovanju invalidov na ustreznih delovnih mestih (4. in 5. odstavek 101. člena ZPIZ-1).

Revizija utemeljeno opozarja na nedoločljiv izrek sodišča v zvezi s priznanimi denarnimi terjatvami - nadomestilom plače in regresom za letni dopust. V sodbi je sicer določen časovni okvir obeh terjatev (od 19.6.2004 dalje), vendar nista dovolj določeni oziroma določljivi, sporna pa je tudi višina nadomestila plače po dosedanjem izreku. Nadomestilo je bilo tožniku prisojeno v višini, kot če bi od 19.6.2004 dejansko opravljal delo pri toženi stranki, brez konkretne opredelitve za katero delo bi šlo. Ta odločitev ne upošteva dejstva, da je bilo tožnikovo delovno mesto priučenega poklicnega delavca II - čuvaj objektov in naprav s šifro 20203 v PE Postojna ukinjeno, zaradi česar je sodišče s pravnomočno sodbo, opr. št. II Pd 409/2004 z dne 12.11.2004, zavrnilo njegov zahtevek za zaposlitev na tem delovnem mestu, obenem pa je odločilo tudi, da pogodba o zaposlitvi med strankama z dne 27.1.2004 (zadnja pogodba med strankama) nima pravnih učinkov. Gre za pogodbo za delovno mesto v PE Ljubljana z dne 27.1.2004. To pomeni, da po vrnitvi tožnika nazaj na delo ni mogoče neposredno ugotoviti, katero delo bi tožnik "dejansko opravljal" (kot v izreku sodbe) in določiti obveznost tožene stranke, da mu povrne nadomestilo plače prav za takšno delo. Glede na ugotovitve v zvezi s položajem tožnika je že zahtevek za izplačilo nadomestila plače po dejansko opravljenem delu vprašljiv in tudi premalo določen oziroma določljiv. To bi zahtevalo postopanje sodišča prve stopnje po 108. členu ZPP. Izostanek tega postopka je pripeljal do bistveno pomanjkljive sodbe v tem delu in s tem do bistvene kršitve določb postopka po 14. točki 2. odstavka 339. člena ZPP pred sodiščem prve in druge stopnje. Navedeno velja tudi za odločitev glede regresa za letni dopust "v predpisani višini", saj je tudi ta izrek premalo določen. Na njegovi podlagi ni mogoče neposredno ugotoviti oziroma

določiti, kakšna naj bi bila ta predpisana višina.

Glede na navedeno in v skladu s 379. členom ZPP je revizijsko sodišče v tem obsegu razveljavilo sodbi sodišč druge in prve stopnje in zadevo vrača sodišču prve stopnje v novo sojenje.

Odločitev o revizijskih stroških se pridrži za končno odločbo (4. odstavek 165. člena ZPP).